

Publicerad 2009-01-16 19:02 av JennnyJ

Änglastenarna med blodfläckar

När det var hon som sade något så lät det aldrig dumt.

Hon såg ut som en ängel, det sade alla, med hennes blonda lockiga hår och de oskyldiga ögonen som gick i samma nyans som utslagna korinter och rösten sen, den var lika ljuv som den vackraste änglakör.

Inte kunde någonting hon sade vara fel – aldrig.

Inte ens den gången då vi hittade en döende duva, de svarta ögonen var blodiga efter en rovfågels vilda attack och den darrade av så väl köld som av lidande.

Jag minns hennes ord så väl, de kan ännu eka i mitt huvud och ge mig dåligt samvete för vad som hände.

”Kom igen Olivia, kasta då”, ännu en gång stod jag i den lilla gläntan och jag kände hur rund och sval stenen var där den låg i min lilla hand.

Jag öppnade försiktigt fingrarna som var så hårt slutna om den lilla stenen, så fin den var, dess vita yta var lika slät och perfekt som henne, som om den helt vanliga stenen hade blivit någonting helt annat – ett föremål skapad av änglar, bara hon sade att det var så.

”Kom igen nu då Ollie, eller vågar du inte?” Hennes sätt att se på mig fick en svag rodnad att krypa upp för mina kinder och jag skakade tyst på huvudet medan min blick var fäst vid den fuktiga marken som vittnade om att våren var på väg.

”Jag vågar”, sade jag försiktigt och knöt min darrande hand om stenen, jag kände hur hennes korintblåa blick var ivrigt fäst mig och jag slöt ögonen så hårt jag kunde innan jag höjde handen för att låta stenen flyga mot sitt mål.

När jag tittade igen så såg jag hur den lilla duvan, så vacker med sin gråa fjäderskrud, flaxade trött med vingarna medan blodet färgade dess sida likt rött sammet och jag kände hur illamåendet svallade över mig likt en stor våg.

Utan att tänka på det böjde jag mig ned och tog en stor näve av de änglalikt perfekta stenarna och lät dem ännu en gång vina genom luften, det var som om jag inte hörde fågelns sårade skri ringa i mina öron. Eller så var det så att jag inte kunde höra annat, jag ville få det att sluta – jag ville slippa se dess söndertrasade kropp som låg där på marken när jag väl öppnade mina ögon igen.

Sten efter sten lämnade min hand och jag blundade fortfarande lika hårt, som om ingenting var verkligt så länge som jag inte såg vad som hände – om jag inte såg vad varje liten sten gjorde för skada.

Men så helt plötsligt tog det slut, en stark hand greppade min och bände upp mina lilla fingrar som var så krampaktigt fästa kring de perfekta stenarna, jag ville inte släppa dem. Jag måste få det att sluta tjuta i mina öron.

”Olivia!” Röt någon och jag ryckte till, hukade under den stränga rösten, men öppnade lydigt ögonen.

Jag kunde inte se vem som stod framför mig, jag kunde inte ens se min bästa vän, det enda mina ögon uppfattade var den blodiga duvan som låg där på marken, färgad röd av sitt eget blod.

En mörk dimma hade slutit sig i dess blick och kring den trasiga kroppen låg de vita, perfekta ängla stenarna – men dem var inte perfekta längre, alla var de fläckade röda av duvans blod och nu var de inte annat än fula, ojämna gråstenar.

Det spelade ingen roll vad hon sa, änglar skulle aldrig skapa sådana stenar, aldrig skulle de skapa stenar som kunde döda.

SLUT

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren JennnyJ med Poeter.se id #21592 innehar upphovsrätten